mees, kus sa lähhed? Eks sa nä, et jä jubba täis raggusid!"

Temma joobnud piitsaga hobbose pihta, karjus wasto: „Mis teil minnoga asja? — Kui ma lähhen, siis ma lähhen ka!"

Sai omma raudwankriga kest jögge. — Üks raggin! Mees ja korem ja hobbone wausid pohja!

Rahwas köittega ja laudega jooksid appi: otsisid ja katsusid. — Pari tunni pärrast tömbasid surnokehha wälja.

Keel suust wäljas, ni must, kui süssi, keik ärranärritud keskelt hammastega — (wiimse surmawallo käes!) — ja peälegi olli keel ni sureks ja jämmedaks üllespaistetand, et ühhegi nouga ei sanud egga sanud sedda ennam surno mehhe su sisse taggasi aetud, muud kui piddi nenda jäma! —

Nenda pandi tedda ka surnokirsto, must keel suust wäljas! —

— Kas sai nüüd temma endine hirmus wandumisse sanna töeks? —

7.

Üks Saksama Krahw istus kord ommas rohhoaias ja mötles keige selle armo peäle, mis suur Jummal temmale emma ihhust olli näidanud.

Üks temma üllemast nouandjatest astus tassakeste temma jure ja ütles: „Aus Krahwi herra, ärge pange pahhaks: minna ollen ühhe targa taewatähhe rehkendaja ramato kätte sanud, kus temma teie surmapäwa on taewatähtede järrele wäljarehkendanud. Wadage, seie on temma omma käega kirjotanud, aasta, ku ja pääwa ning tunni ka weel, millal teie omma ello peate jätma! — Mis peab nüüd sama selle mehhe ning temma ramatoga?" —